

Arrest

nr. 85 375 van 31 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, geboren op 15 mei 1991 te Jerevan, verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. Op 26 mei 2009 diende u uw militaire dienst in Echmiatsin aan te vatten. U was chauffeur bij de ontmijningsdienst. In januari of februari 2011 werd u bij het pelotonhoofd H.(...) geroepen. Hij zei u dat u bij een vechtpartij was betrokken en dat u in de tuchtcel werd opgesloten. U wist echter niet waarover hij het had en u ontkende uw betrokkenheid. U werd vervolgens naar V.(...), het hoofd van de recherche, meegenomen. U diende bij hem op uw knieën te gaan zitten en u werd vervolgens door hem uitgescholden. U werd naar de tuchtcel gebracht waar u door een hoofdluitenant werd geslagen. U diende te bekennen dat u een paar dagen eerder een andere soldaat in elkaar had geslagen. U bleef volhouden dat u onschuldig was en u werd vervolgens verder

vernederd en mishandeld. Na vijf dagen bekende u schuld waardoor u werd vrijgelaten. De dag na uw vrijlating, werd u naar de kazerne opgeroepen waar u documenten aangaande uw schuldbekentenis diende te ondertekenen. U weigerde echter de documenten te ondertekenen en u zei dat u het misdrijf toch niet op u zou nemen. Het vice-pelotonhoofd A.(...) sloeg u en zei u dat hij u ofwel binnen ofwel buiten de kazerne zou bestraffen. Na een tijdje werd u opnieuw opgesloten in de tuchtcel. U werd er tien dagen vastgehouden en gemarteld. U werd er vrijgelaten omdat men zag dat uw gezondheidstoestand slecht was. Na uw vrijlating ging u naar het plaatselijke ziekenhuiscentrum waar u de apothekeres kende. U zei tegen haar dat men u wilde veroordelen en dat u zou gestraft worden omdat u bij uw eerste opsluiting had gezegd dat u de schuld op u zou nemen. De apothekeres liet u vervolgens in het ziekenhuis verblijven. Na twee weken werd u uit het ziekenhuis ontslagen. Nadien ging u nog enkele keren naar het ziekenhuis om te vermijden dat u opnieuw naar de tuchtcel zou worden meegenomen. In mei 2011 bleek u een nieraandoening te hebben en u werd vervolgens drie dagen in het hospitaal 'Muratsan' in Jerevan opgenomen. Omdat uw gezondheidstoestand achteruit ging, werd u naar het ziekenhuis 'Sint-grigor' overgebracht. U verbleef daar gedurende een maand. Vervolgens werd u opgenomen in het ziekenhuis 'Babloyan', eveneens in Jerevan. Daar kreeg u pas nierdialyse en werd er vastgesteld dat u in 'Sint-grigor' niet de juiste behandeling had gekregen. Zo had u in 'Sint-grigor' bepaalde hormonen gekregen die niet goed waren voor u. U vermoedt dat personen van het leger hier iets mee te maken hebben. Ook kreeg u bepaalde letsels op uw lichaam omwille van de verkeerde behandeling. U had eigenlijk een niertransplantatie nodig, maar dit was in Armenië niet toegelaten. Uw vader besliste vervolgens dat u uit Armenië diende te vertrekken. Hij regelde uw vertrek aangezien u daar niet toe in staat was. Op 13 of 14 augustus 2011 bent u uit Armenië vertrokken en op 14 augustus 2011 kwam u in België aan. Bij uw aankomst op de luchthaven in België, werd u onmiddellijk naar het ziekenhuis in Turnhout overgebracht omdat uw gezondheidstoestand dermate ernstig was. Pas op 17 augustus 2011 hebt u een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw militair boekje, uw rijbewijs, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw moeder, een studentenkaart, een brief van uw vader aan ministerie van Defensie (dd.8/07/2011), een brief van een militaire arts, een Armeens medisch attest, diverse Belgische medische documenten en een medisch certificaat (dd.28/09/2011).

B. Motivering

U verklaarde dat uw vader voor u heeft beslist om Armenië te verlaten. Hij heeft uw vertrek geregeld omdat uw nieraandoening in Armenië niet goed werd behandeld (CGVS gehoor 17/02/2012 p.21-22). U vreest bij terugkeer naar Armenië voor uw gezondheidstoestand. Ook vreest u dat uw voormalige oversten van het leger iets tegen u zullen fabriceren en dat u zal worden veroordeeld of gestraft (CGVS gehoor p.18, 21).

Er werden doorheen uw verklaringen enkele punten opgemerkt waardoor de aannemelijkheid van uw asielaanvraag werd ondermijnd. U verklaarde dat u in januari of februari 2011 door uw oversten in het leger ervan werd beschuldigd dat u een zekere G.M. (...) in elkaar had geslagen. Volgens uw oversten had G.M. (...) u als dader aangeduid (CGVS gehoor p.11). Echter, er werd opgemerkt dat u weinig details kon aanreiken betreffende dit incident. Zo weet u niet op welke locatie dit incident had plaatsgevonden, om welke reden dit was gebeurd en/of wie er wel effectief bij was betrokken (CGVS gehoor p.11). U stelde wel dat een zekere G.M. (...) voor de feiten was veroordeeld, maar u wist niet zeker of hij het effectief had gedaan (CGVS gehoor p.15). Eveneens kon u niet aangeven welke verwondingen het slachtoffer had opgelopen (CGVS gehoor p.22). Uw uitleg dat u er niet bij aanwezig was en bijgevolg weinig kennis heeft over het incident (CGVS gehoor p.11), is niet afdoende om uw onwetendheid over de eigenlijke aanleiding voor uw vervolgingsproblematiek in het leger aannemelijk te maken. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u het slachtoffer van voornoemd incident nog na februari 2011 op de legerbasis hebt gezien (CGVS gehoor p.22). U gaf aan dat u het slachtoffer niet hebt gevraagd waarom hij u als dader had aangeduid. U wilde immers 'op afstand blijven' en u wenste deze persoon 'niet te naderen' omwille van angst (CGVS gehoor p.22). Ook bleek uit uw verklaringen dat u hebt nagelaten om met andere personen over het incident te spreken. Volgens u werd er niet over het incident gesproken omdat iedereen bang was om opgeroepen te worden (CGVS gehoor p.22). Echter, gezien u omwille het voornoemde incident in totaal vijftien dagen werd vastgehouden en mishandeld in de tuchtcel, kan uw gebrek aan kennis alsook uw gebrek aan inspanningen om meer te weten te komen over het eigenlijke incident die uw vervolgingsproblematiek in het leger heeft aangewakkerd, niet aannemelijk worden genoemd. Bijgevolg wordt de aannemelijkheid van uw asielaanvraag aangetast.

Bovendien werd vastgesteld dat u eveneens weinig informatie voorhanden hebt over de eventuele ontwikkelingen van uw vervolgingsproblematiek sinds uw vertrek uit Armenië in augustus

2011. Zo weet u niet of er sinds uw vertrek nog naar u werd gezocht of geïnformeerd. Op de vraag of u vandaag in Armenië officieel verdacht of beschuldigd wordt van iets, gaf u aan dat dit afhankelijk is van het feit of de zaak ondertussen al dan niet is afgesloten (CGVS gehoor p.21). U heeft echter geen enkel idee hoe het op het heden met de betreffende zaak is gesteld. U zei enkel op vage wijze dat de ouders van het slachtoffer tot het einde zullen gaan (CGVS gehoor p.21). Eveneens weet u niet of er sinds uw vertrek uit Armenië nog effectief iets is gebeurd dat met u heeft te maken. Zo bent er niet van op de hoogte of uw familieleden of andere personen omwille van u nog problemen hebben gekend (CGVS gehoor p.21). Dat u zo weinig weet over de verdere gevolgen van uw problemen in uw land van herkomst, brengt de aannemelijkheid van uw asielrelaas in het gedrang. Bovendien hebt u sinds uw aankomst in België geen enkele poging ondernomen om met iemand van het thuisfront contact op te nemen om u zo verder te informeren naar de problemen in uw land van herkomst (CGVS gehoor p.5, 22-23). U gaf aan dat u geen contact met uw vader hebt gehad omdat u bang bent dat de officieren van het leger dan zouden te weten komen dat u hier bent (CGVS gehoor p.4-5). Dit is echter een bewering die u op geen enkele wijze hebt gestaafd. Toen u werd gevraagd hoe de officieren dit zouden te weten komen, antwoordde u dat ze misschien vaak bij uw vader zouden gaan. Verder zei u ook nog dat je van hen alles kan verwachten (CGVS gehoor p.5). Deze vage antwoorden zijn logischerwijze onvoldoende overtuigend volgens het Commissariaat-Generaal. Verder verwees u ook nog naar uw slechte gezondheidstoestand op het moment van uw aankomst in België (CGVS gehoor p.4-5). Echter, gezien u in februari 2012 uw vervolgingsproblematiek op het Commissariaat-Generaal persoonlijk kon toelichten, wordt er geoordeeld dat uw gezondheidstoestand geen afdoende reden is om geen enkele inspanning te leveren om contact op te nemen met uw vader of andere personen in Armenië. Bijgevolg doet uw gebrek aan initiatief om kennis te verwerven over het vervolg van uw vervolgingsproblematiek, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging. Immers, van asielzoeker mag er worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar de eventuele verdere ontwikkelingen van zijn/haar asielrelaas indien er werkelijk sprake is van een geponde vrees voor vervolging.

Voor wat betreft uw verklaringen dat uw voormalige oversten van het leger ervoor hebben gezorgd dat u in Armenië niet de juiste medische behandeling voor uw nierproblemen kreeg, moet het volgende worden opgemerkt (CGVS gehoor p.16-17, 19-20). Zo stelde u dat personen van het leger ervoor hebben gezorgd dat het met uw gezondheid achteruit ging. U gaf eveneens aan dat u via uw medische behandeling duidelijk werd gemaakt dat u zelfs in het ziekenhuis niet met rust zou worden gelaten (CGVS gehoor p.16-17). Echter, u stelde zelf dat deze beweringen enkel op veronderstellingen zijn gebaseerd en dat u niet weet wat men precies heeft gedaan (CGVS gehoor p.16, 19). U gaf wel aan dat u door de medische behandeling bepaalde sporen of letsels op uw lichaam kreeg die andere nierpatiënten niet hadden (CGVS gehoor p.16-17, 20). Echter, op basis van voorgaande verklaringen is het onmogelijk te besluiten dat uw medische behandeling in Armenië werd beïnvloed door de door u verklaarde vervolgingsproblematiek in het leger. Hierbij dient nog toegevoegd te worden dat, gezien uw vermoedens dat uw medische behandeling werd gestuurd door uw voormalige oversten van het leger, het opmerkelijk is dat u uw vader niet hebt ingelicht over de problemen die u in het leger hebt gekend. U had uw vader wel ervan op de hoogte gebracht dat u in de tuchtcel had gezeten, maar u had hem niet de waarheid verteld over de concrete aanleiding hiervoor (CGVS gehoor p.18, 20, 22). U gaf aan dat u uw vader niet ongerust wou maken en dat u ook bang was om verder iets te ondernemen omdat u van die personen alles kon verwachten (CGVS gehoor p.18). Deze verklaringen ondermijnen echter de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Immers, gezien uw vader uw overplaatsing naar een ander ziekenhuis en uw eigenlijke vertrek uit Armenië heeft geregeld omdat uw medische behandeling onvoldoende was (CGVS gehoor p.20-21), is het weinig logisch te noemen dat u uw vader niets hebt verteld over uw problemen tijdens uw legerdienst. Temeer gezien volgens u niet enkel uw medische behandeling werd beïnvloed door uw voormalige oversten, maar ook uw eigenlijke medische problemen volgens u het gevolg zijn van uw vasthouding en mishandeling in de tuchtcel (CGVS gehoor p.8), kan het weinig aannemelijk worden genoemd dat u uw vader niet correct heeft geïnformeerd. Bovendien is uw vader tijdens uw opname in het ziekenhuis in mei/juni 2011 nog bij uw oversten om uw militair boekje gegaan (CGVS gehoor p.6, 20). Alsook heeft uw vader nog het ministerie van Defensie aangeschreven over uw gezondheidstoestand (CGVS gehoor p.7). Dat u uw vader in onwetendheid hebt gelaten over uw vervolgingsproblemen in het leger, doet bijgevolg ernstige afbreuk aan de aannemelijkheid van uw relaas.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan de voorgaande besluiten. Zo bevat het Armeens medisch attest enkel informatie over uw gezondheidsproblemen, zijnde een bepaalde nieraandoening. Er staat eveneens vermeld dat u de vastgestelde ziekte tijdens uw legerdienst hebt opgelopen, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten de eigenlijke oorzaak hiervan zijn. Verder verwijst de voorgelegde brief van uw vader aan het ministerie van Defensie in Armenië (dd.8/07/2011) naar een verzoek om hulp om uw medische behandeling in het buitenland te organiseren. Ook schreef uw vader dat uw medische behandeling in Armenië moeilijk te realiseren is. Wat de brief van de militaire arts betreft, moet er worden opgemerkt dat er staat vermeld dat u nood hebt aan een niertransplantatie, maar dat dit in Armenië niet toegelaten is. Er wordt daarbij eveneens verwezen naar een behandeling in het buitenland. Deze documenten geven dus aan dat een niertransplantatie in Armenië niet kon worden uitgevoerd. Bijgevolg moet worden geoordeeld dat er geen aanwijzingen zijn dat uw problemen aangaande uw medische behandeling verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ook de diverse Belgische medische documenten en een medisch certificaat (dd.28/09/2011) handelen over uw gezondheidsproblemen. Echter, deze documenten bieden geen relevante informatie aangaande uw eigenlijke asielproblematiek en hebben bijgevolg geen invloed op de geformuleerde besluiten.

Tot slot wat uw militair boekje, uw rijbewijs, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw moeder en uw studentenkaart betreft, moet ook worden besloten dat deze documenten niets wijzigen aan de eerder geformuleerde conclusies. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op uw militaire dienst, uw opleiding en de persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw moeder. Deze informatie werd door mij niet betwifteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht juncto artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag).

Verzoeker geeft een uiteenzetting weer aangaande de bewijslast en wijst erop dat hij tijdens het interview kenbaar heeft gemaakt dat hij weinig details kent over het incident dat de oorsprong vormde van zijn vervolgingsproblematiek. Verzoeker stelt met klem dat hij niet aanwezig was bij de totstandkoming van het incident waarvan hij ten onrechte beschuldigd werd. Hij geeft aan geen inspanningen geleverd te hebben om meer te weten te komen van het slachtoffer en/of andere personen over dit incident wegens angst voor represailles binnen het leger. Verder wijst hij erop dat hij geen contact onderhoudt met het thuisfront omwille van het feit dat de officieren van het leger te weten zouden komen dat verzoeker in België vertoeft. Verzoeker wijst vervolgens wederom naar een theoretische uiteenzetting betreffende de bewijslast en geeft een theorie weer aangaande de gedeelde bewijslast.

Verzoeker voert aan dat hij een medisch attest van uit zijn land van herkomst naar voor brengt waaruit blijkt dat hij een zeer ernstige nieraandoening heeft opgelopen tijdens zijn legerdienst. Verzoeker stelt dat het onstuitbaar vaststaat dat dit de door hem aangehaalde objectieve feiten minstens aannemelijk maakt.

In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat bij de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen de eigen verklaringen van verzoeker volstaan voor zover die samenhangend en geloofwaardig zijn en men dit geval het voordeel van de twijfel toekent. Verder verwijst verzoeker naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de

wet van 29 juli 1991) en naar het feit dat een bestreden beslissing moet gegrond zijn op juiste en aanvaardbare motieven.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de zorgvuldigheidsplicht en citeert rechtsleer dienaangaande en stelt tot slot dat de Minister van Binnenlandse Zaken onbehoorlijk gedrag heeft gesteld.

Tot slot vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De verzoekende partij klaagt de schending aan van de motiveringsplicht en verwijst naar de wet van 29 juli 1991.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 februari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.4. Artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

2.5. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of*

Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat betreft de verklaringen van verzoeker aangaande een incident die zou hebben plaatsgevonden en waarvoor hij valselijk werd aangeklaagd verwijst de Raad dienstig naar het relevante onderdeel van de bestreden beslissing dat eveneens wordt bevestigd door het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker beperkt zich tot het louter herhalen van zijn argumentatie dienaangaande. Dit incident betreft de kern van het asielrelaas van verzoeker daar verzoeker beweert dat hij er valselijk van zou zijn beschuldigd een zekere G.M. (...) in elkaar geslagen te hebben. De vaststelling van de bestreden beslissing dat verzoeker aangaande dit incident zeer beperkte verklaringen heeft afgelegd is een element dat zijn geloofwaardigheid ondermijnt. De Raad schaart zich dan ook achter het relevante onderdeel van de bestreden beslissing daar de hierin vermelde vaststellingen worden gesteund door de stukken van het administratief dossier.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige interesse/belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse van verzoeker. Verzoeker betwist niet dat hij niet op de hoogte is van zijn situatie. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

Wat de medische attesten betreft geeft verzoeker louter aan niet akkoord te gaan met het oordeel van de motivering van de commissaris-generaal hieromtrent. De Raad verwijst dienstig naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...)Zo bevat het Armeens medisch attest enkel informatie over uw gezondheidsproblemen, zijnde een bepaalde nieraandoening. Er staat eveneens vermeld dat u de vastgestelde ziekte tijdens uw legerdienst hebt opgelopen, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten de eigenlijke oorzaak hiervan zijn. Verder verwijst de voorgelegde brief van uw vader aan het ministerie van Defensie in Armenië (dd.8/07/2011) naar een verzoek om hulp om uw medische behandeling in het buitenland te organiseren. Ook schreef uw vader dat uw medische behandeling in Armenië moeilijk te realiseren is. Wat de brief van de militaire arts betreft, moet er worden opgemerkt dat er staat vermeld dat u nood hebt aan een niertransplantatie, maar dat dit in Armenië niet toegelaten is. Er wordt daarbij eveneens verwezen naar een behandeling in het buitenland. Deze documenten geven dus aan dat een niertransplantatie in Armenië niet kon worden uitgevoerd. (...)”

Weliswaar blijkt uit deze documenten dat verzoeker een nieraandoening opdeed tijdens zijn militaire dienst, maar niet dat dit enig verband heeft met een vervolging of mishandeling tijdens deze militaire dienst. De militaire overheden raden verzoeker aan zich in het buitenland te laten verzorgen daar zij van mening zijn dat een effectieve behandeling, een niertransplantatie, in Armenië niet mogelijk is. Verzoeker maakt de vervolging waarvan hij het voorwerp geweest zou zijn tijdens zijn militaire dienst niet aannemelijk.

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS